

Юрію Бобаю 20 років. Він уже рік несе службу на контракті в лавах Української армії. ***Це про таких як він говорять: пішов служити ще незрілим юнаком. Він добре знав, що армія дисциплінує, що буде тяжко, але ж він – чоловік. Розумів і те , що після армійської школи повернеться змужнілим, цілеспрямованим, загартованим до невдач і водночас умінням долати життєві негаразди. І тепер, Юрій не від когось, а з власного досвіду знає, що таке військовий наказ, фронтове братство, ностальгія за домівкою, смуток за рідними.*** **Сьогодні він один з кращих воїнів 56 бригади. Будучи задоволеними від того, як Юрій сумлінно несе службу, його командування написало до Новоукраїнської міської ради. Крім слів вдячності за такого гарного бійця військове керівництво висловило побажання, щоб і всі земляки знали і пишались своїм молодим, але мужнім воїном.**

Коли старший брат Юрія Стас повернувся зі служби, а він теж воював за контрактом 3 роки, то гадав, що молодший піде до армії ще не скоро. Адже враховуючи службу Стаса, у Юрія була «броня» до 21 року. Та в свої 19 Юрій прийняв рішення гідне справжнього чоловіка. Спочатку думав, що піде служити на флот, але високого юнака «забракували» і знадобився він за штурвалом танка.

Мама Ярослава та бабуся Валентина Георгіївна Онищенко з непідкупною теплотою розповідають про свого Юру: «Наполегливий, беручкий, заповзятий, справедливий, чесний, веселий». Ще з дитинства він намагався відшукати своє покликання. То на всіх шкільних заходах успішно пародіював вчителів та директора гімназії, в якій навчався, то вулицями міста ходив на Новий рік та Різдво, вітаючи місцеву дітвору зі святами. Із захопленням займався випилюванням, прикрашаючи домівку власними виробами, то загорівся кулінарною справою, то подався на курси водіїв. А вдома залюбки виконував «чоловічу» роботу, покладаючись, коли поряд не було брата, лише на себе.

Поєднуючи чимало захоплень, будучи різносторонньо розвинутою особистістю, Юрій є надзвичайно доброю і щирою людиною. У кожного своя дорога в життя. Та ким би він в майбутньому не став, він вже матиме за спиною власний багаж – багаж мудрості, військової витримки, виваженості, цілеспрямованості, відповідальності. Він йде по власно обраному шляху і пише історію свого життя олівчиком, який щоразу обирає сам. Юрій з дитинства мріяв стати захисником своєї родини, своєї країни і йому це вдається.

Олена Комісаренко